

[Flygaard]

at man kan komme videre i en række drøftelser.

Retsforbundet har ikke på noget tidspunkt forestillet sig, at man bare kunne fremsætte et sådant beslutningsforslag, og så i huj og hast var man igennem med det. Det er området alt for stort til. Men jeg synes nok, at det ville være ønskeligt, hvis man også fra anden side kunne fremlægge en helhedsopfattelse, for det skulle jo nødvendigvis gå således, at det, som Thorkil Kristensen-udvalgets arbejdstid bliver brugt til fra politisk side, i for høj grad bliver at køre frihjul under henvisning til, at nu har man jo dette udvalg siddende, og så er det ikke lige sagen netop nu.

Jeg vil gerne tage udgangspunkt i den hovedtanke, der ligger i forslaget, nemlig gennemførelsen af en rent proportional beskatning. Fra flere af de ordførere, der har givet tilslutning til proportionalbeskatningstanken, har jeg samtidig hørt indvendinger, som jeg ikke synes logisk hænger sammen med tanken om en proportionalbeskatning. For hvis man vil en ren proportionalbeskatning, ligger det i sagens natur, at det er udtryk for en enhedsbeskatning. Hvis man bryder med dette princip af hensyn til den kommunale selvstændighed – som man nok på den ene side skal varetage, men hvorom man også må sige, at den forskel, der i dag er i skatteudskrivningen i de enkelte kommuner, nok i langt højere grad er et spørgsmål om, hvilket skattegrundlag den enkelte kommune har, og i langt mindre grad et spørgsmål om den enkelte kommunes dygtighed – så er det et problem, som jeg nok mener man kunne komme over, hvis man havde den fornødne interesse i det.

Rent teknisk ligger det selvfølgelig klart, at man kan gennemføre en renteskatteordning, uden at man gennemfører en proportionalbeskatning, men det vil vi i hvert fald vurdere til at være helt uigennemførligt set ud fra et politisk synspunkt, og vi vil også gerne føje til, at når vi gerne vil en gennemgående proportionalbeskatning, hænger det sammen med, at vi mener, man med en sådan beskatning kan få løst en række problemer mere konsekvent. Det kan være spørgsmålet om sambeskatningen, som man vist må erkende rent faktisk vil blive løst ved en sådan reform. Det drejer sig om virksomhedsbeskatningen.

Og hvis jeg skal vende mig til marginalbeskatningen, ja, så hæftede jeg mig ved, at f. eks. hr. Wilhjelm fra venstresocialisterne pegede på, at der jo også var et spørgsmål om byrdefordelingen, og det er da rigtigt, at man skal ikke bare vurdere et forslag ud fra et rent teknisk synspunkt, man skal også vurdere det ud fra, hvordan byrdefordelingen bliver som følge af et sådant forslag. Men for det første skal man jo tage i betragtning, hvem der i dag først og fremmest har fået fordel af fradragene, og dernæst skal man også være opmærksom på, at der er indbygget et persontilskud i forslaget, således at man med denne formulering på den ene side mener at kunne undgå de uheldige virkninger af en umiddelbar progression, men faktisk kan få en indirekte progression via en ordning med et persontilskud, hvor man udmærket kan gå længere, end forslaget umiddelbart peger på. Det var vist hr. Arne Bjerregaard, der var inde på den betragtning, at man så i princippet kunne udvide det til alle, således at man også kunne få ordningen med børnetilskud og andet med. Det er der for så vidt ikke noget som helst i vejen for, det vil man udmærket være i stand til. Det er sådan set bare et spørgsmål om, hvor langt man vil gå på det pågældende område.

Jeg vil også gerne pege på, at man jo med en overgang til en proportionalbeskatning helt slipper af med det problem, der i hvert fald specielt for måske regeringspartiet har været et stort problem, nemlig spørgsmålet om fradrag i indkomst kontra fradrag i skat. I og med at man har en ren proportionalbeskatning, går en sådan betragtning jo hen og bliver en nullitet, for så bliver der jo faktisk ikke noget tilbage i den.

Jeg vil også gerne her gøre den bemærkning i relation til afskrivningsreglerne, at man kan jo udforme dem således, at man i givet fald ved en stor straksafskrivning kunne få et beløb udbetalt, men der var jo ikke teknisk noget i vejen for, at man fik en regel om, at man ikke direkte kunne få noget beløb udbetalt, men så blot kunne, om man så kan sige, trække på det i de kommende skatteår. Det betragter jeg for så vidt som et rent teknisk problem, som – hvis man ikke blander alt for meget, skal vi sige politik eller spilfægteri ind i det – egentlig ikke er noget problem. Vi mener faktisk, at man ved at gennemføre disse straksafskrivningsregler i